

KAPITOLA 8

Karel Marx, 1818 - 1883

Samozvaný mluvčí dělnické třídy a jeho démonický »ráj«, který zruinoval ekonomiku, morálku a životní prostředí.

Zatímco Charles Darwin pracoval na teziích o evoluční teorii a filosofickém materialismu na svém venkovském sídle mimo Londýn, se děl Karel Marx v Londýně a pracoval na spisu, který se měl stát biblí komunismu a socialismu. Tím, kdo později uvedl komunismus do praxe, se měl stát jeho velký vlajkonos Vladimír Iljič Lenin (1870 - 1924), když v roce 1917 pučem dobyl pro komunismus Rusko. To byl počátek 70 let útlaku v Sovětském svazu, kde na oltář komunismu padlo 30 - 40 milionů lidských životů.

Avšak každý ví, že vlastním otcem komunismu a marxistického socialismu je Karel Marx. Nikdo jiný z takzvaných »intelektuálů«, kteří v posledních generacích ovlivnili svět, nezanechal za sebou tak výrazné stopy jako on, a to jak pokud jde o historii a utrpení národů, tak jejich smýšlení. Myšlenky, které přinesl Karel Marx, měly zotročit celé subkontinenty jako Čínu, Sovětský svaz, jihovýchodní Asii, východní Evropu a četné země v Africe, zruinovat jejich ekonomiku, zastavit jejich růst a duchovní život.

Komunističtí učitelé nazývali Marxe vědcem, který svůj socialismus zformoval na vědeckém základě. Toto většina vědců a historiků kategoricky odmítá. Za prvé proto, že - jak uvidíme v této kapitole - Marx neustále lhal a podkladové materiály, z nichž budoval své teorie, překrucoval. Za druhé vědci i obyčejní lidé uznávají, že pravá věda je vždy je v souladu s realitou vesmíru a života a nejde proti životu a společnosti kolem nás ani je neníčí jako komunismus v Sovětském svazu, východní Evropě a v jiných částech světa.

KAREL MARX - SATANSKÝ BÁSNÍK

Ne každý ví, že Karel Marx byl také básník. Jen málo badatelů projevilo zájem o tuto významnou stránku v Marxově životě a charakteru, která na

jeho osobu i na revoluci; jejímž vizionářem byl a již byl posedlý, vrhá nepřívětivé světlo. Studium Marxe jako básníka poznáváme děsivý základní tón Marxova života a charakteru - a tušíme kontury Zlého mistrovského génia.

Paul Johnson v knize *Intelektuálové* říká:

»Na Marxovi není nic vědeckého. Ve skutečnosti je ve všech důležitých věcech antivědecký. Avšak Marx básník má větší význam, než se obvykle má za to, protože jeho básnické výtvory byly zcela prodchnuty jeho politickou vizí.«¹

Karel Marx napsal mnoho básní, ale jen 40 z nich je dnes přístupných veřejnosti. Paul Johnson říká, že hlavními tématy Marxových básní byly »destrukce světa, nenávist, svod zkaženosti a násilí, úmluvy o společné sebevraždě, smlouvy s ďáblem«.¹ To zní stejně jako dnešní uctívání Satana a okultismus, které se šíří po celém světě jako oheň - hard-rockovou hudbou, drogovou kulturou a částečně neoreligiózními hnutími New Age. Zanechávají za sebou rituální vraždy, sebevraždy a destruktivní aktivity.

Většina lidí Marxův socialismus zná. Historikové a badatelé o něm také nejvíce mluví. Proto to zde nebudeme opakovat. Vždyť výsledky kolapsu marxismu na konci roku 1989 viděl celý svět. Ten započal pádem Berlinské zdi a zhroucením komunismu v celé východní Evropě a pokračoval pádem komunismu v Sovětském svazu v srpnu 1991.

V poslední době se však badatelé zabývající se Marxem začali více zajímat o Marxovu poezii. Studují jeho osobnost a původ jeho revoluce. Z těchto studií nyní vycházejí šokující tvrzení, že Karel Marx byl uctívatelem Satana.

KULT SATANA

Kult Satana v různých dobách v historii vzkvétal. Je také popsán v Bibli a je jedním z nejstarších náboženství na světě. Je známo, že toto náboženství je uzavřenou společností. Satanské mše jsou přísně tajné. Avšak v současné době byly satanské mše a rituály popsány pro veřejnost a policii bývalými uctívající Satana, kteří se stali křesťany.

Ti, kteří znají rituály, symboly, formule a jazyk používané při satanských mších, tvrdí, že Karel Marx by nikdy nemohl napsat své básně, kdyby nebyl se satanským kultem a jeho černými mšemi seznámen zevnitř. V Marxově době uctívání Satana vzkvétalo. Na spiritistických seancích, satanských mších, při okultních rituálech v salonech a aristokratických společnostech v Berlíně, Petrohradě, Paříži, Londýně a v dalších hlavních městech evropské kul-

tury té doby byli vždy přítomni intelektuálové, spisovatelé, umělci, filosofové a revolucionáři.

Richard Wurmbrand v knize *Marx a Satan* (Crossway Books, Westchester, Illinois, USA 1986) předkládá vážné důkazy, že Marx nenáviděl Boha a dával přednost Satanovi. Wurmbrand předkládá přesvědčivé důkazy, že Marx byl uctívatelem Satana.

Karel Marx jde v každém případě ve stopách vyznavačů Satana a svou identitu se snaží zakrýt tím, že své satanské básně píše v jiné osobě. Avšak při bližším zkoumání snadno zjistíme, že sám básník se identifikuje se Satanem. Ano, je to Satan sám, který chrlí žhoucí nenávist a hrůzné kletby proti Bohu a celému lidstvu.

Následuje několik ukázek z Marxových básní, aby si čtenář sám mohl vytvořit svůj názor. Báseň *Hráč* nepochybně popisuje satanskou mši. Jen si poslechněme:

*Oblaka kouře pekla stoupají, mozek mi plní.
Až stávám se šílený, srdce mé nanejvýš změněné.
Viz tento meč!
Prodal mi ho Kníže temna.
Dal mi znamení. Tak pro mne nastal čas.
Směleji a směleji tanec smrti hrám.²*

Ve shora uvedených verších Marx říká, že kupuje meč od Knížete temnosti. Když se uctíváči Satana při zvláštních rituálech zasvěčují Satanu, Satanovi kněží prodávají kandidátu meč. Kandidát platí za meč tím, že krví ze svého zápěstí podepíše smlouvu se Satanem, že po smrti bude jeho duše patřit Satanu. Báseň Karla Marxe je tedy zcela identická se zasvěcovací ceremonií při satanské mši.

V básni Karla Marxe *Oulanem* jsou všechny postavy služebníky temnosti, a jsou si své zkaženosti vědomy. Z přesvědčení jej oslavují. Zde činí Marx totéž co Satan: předává celé lidstvo věčnému zatracení a zkáze.

Báseň *Oulanem* je pro uctívání Satana typická svým jménem. Toto slovo je překroucením Božího svatého jména. Je to anagram (slovo vytvořené přeskupením písmen) biblického slova Emanuel, hebrejského jména, jímž je nazván Ježíš a které znamená »Bůh s námi«. Takovéto komolení svatých věcí a biblického Božího jména se v okultismu a černé magii vždy považovalo za účinné.

V závěru básně *Oulanem* Marx vizionářsky »prorokuje«, že si vyvolí TOHO, který bude šířat svět a uvede jej do zkázy touto kletbou:

*Jest-li JEDEN, jenž stravuje,
do středu TOHO poběžím,
i když svět přivedu do trosek.
Svět, který visí
mezi mnou a Propastí,
rozdrtím na kusy
neustálým zaklínáním.*

*Rozpínám paže
a objímám tvrdou realitu.
Až svět obejmeme mne,
oněmi a zmizí,
a poté klesne v nejzazší nicotu,
zanikne, bez nejmenšího bytí -
to znamená vpravdě žít.³*

V básni *Modlitba zoufalce* Karel Marx běsní proti Bohu a říká: »Chci se pomstít tomu, který vládne tam nahoře,« a pokračuje:

*Jakýsi Bůh strhal ze mě vše mé,
s kletbou a mukami osudu.
Všechny jeho světy jsou nenávratně pryč,
Nezůstává mi nic než msta.*

*Postavím svůj trůn vysoko,
studená a hrůzná bude jeho výš.
Pevnost trůnu bude pověry děs,
maršál trůnu nejtemnější beznaděj.*

*Kdo se naň dívá svěžím okem,
odvrátí se zsinale bledý a němý.
Stižen slepotou a chladem smrti,
kéž jeho štěstí přichystá mu hrob!⁴*

Marxova báseň tu mluví o samotném Luciferově trůnu, o němž se zmiňuje Izaiáš 14,13, a jako by zde skrze Marxe promlouval sám Lucifer.

SVĚT MÁ BÝT ZNIČEN

V básni *Hrdost člověka* (Menschenstolz) Marx dává najevo, jak je posedlý myšlenkou, že je jako Bůh. Vysvětluje, že jeho plánem není revolucí učinit svět lepším, ale s potěšením jej zničit:

*S pohrdáním
hodím rukavici
světu do tváře,
a uzřím gigantický kolaps pygmeje,
aniž jeho pád uhasí
mou nenávist žhoucí.
Tu budu kráčet jak Bůh a vítězící
troskami světa.*

*Budu se cítit jako Stvořitel,
když dám svým slovům sílu.⁵*

MOHUTNÉ KLETBY PROTI LIDSTVU

V básni *Oulanem* také vidíme Marxe jako Satanova muže. Hlásá, co Bible odhaluje jako Satanův záměr s lidstvem - totiž strhnout svět do propasti, do věčného prokletí a zkázy:

*Nuže, teď to mám!
Vystupuje to z mé duše
jasné jak vzduch, silné jak mé kosti. (A)*

*Vě svých mladých pažích mám sílu
zdeptat tě a zdrtit (tj. lidstvo)
násilím a mocí.
Doširoka Propast bude zet
v temnotě po nás obou.*

*Budeš padat! A já, směje se, za tebou,
do tvých uší šeptaje:
»Klesni! Se mnou, příteli!« (B)*

*Trosky, trosky,
již čas můj vypršel.
Hodiny se zastavily,
dům pygmejů se zřítíl (tj. země).
Brzy přivinu věčnost ke své hrudi,
brzy budu výt gigantické kletby
proti lidstvu.» (C)⁶*

KDO BYL KAREL MARX?

Kdo vlastně byl tento Karel Marx, který se ve své poezii vydává za nepřítele Božího?

Kdo byl tento muž, který komunistické vůdce na Východě, s Leninem, Stalinem a Maem v čele, přivedl k tomu, aby jeho teorie prosadili do praxe?

Kdo byl tento Karel Marx, který tisícům »intelektuálů« na Západě namluvil, že jeho filosofie je vědecká a je cestou k nastolení spravedlnosti na zemi? Marxismus se stal populární zejména v akademických kruzích. Na dlouhou dobu dominoval na západních univerzitách v oborech jako ekonomie, sociologie a historie. Statisíce studentů v Paříži, Berlíně, Římě a v mnoha dalších universitních městech západního světa podnítil k revoltám.

Karel Marx se narodil 5. května 1818 v Trieru v Německu. Jeho otec Heinrich Marx byl advokátem. Otcovo pravé jméno bylo Hirschel Ha-Lewi Marx a byl synem rabína a potomkem slavného rabína Eliezera Ha-Lewiho z Mohuči. Karlova matka Henrietta Pressborcková byla též dcerou rabína, který byl potomkem mnoha učených rabinů. Karel měl osm sourozenců a jeho rodina byla typickou rodinou střední třídy. Karlův otec Heinrich Marx byl liberál a byl považován za »pravého Francouze osmnáctého století, který znal Voltaira a Rousseaua odshora dolů«⁷.

Odtud vedou nitky k Voltairovým a Rousseauovým antikřesťanským teoriím, které byly zasety do mysli mladého hochy, aby později přinesly své ovoce.

V roce 1816, než se Karel narodil, zakázaly úřady Židům vykonávat činnosti, které měly něco společného s právnictvím a s lékařstvím, a tak otec přestoupil k protestantismu. Později, v roce 1842, byl on i jeho šest dětí pokřtěni.

NEJPRVE KŘEŠŤAN, POTOM ODPADLÍK

V patnácti letech byl Karel Marx konfirmován. Zdá se, že po určitou dobu byl opravdovým a horlivým křesťanem. Ve svém mládí napsal krásné křesťanské básně. Svou první básně nazval: *Obecenství věrných s Kristem*:

*Na základě lásky Kristovy současně obracíme srdce
ke svým bratřím (tj. církvi), kteří jsou vnitřně s námi spojeni,
a za něž také dal On (Ježíš) v oběť svůj život.*

Mladý Marx pokračuje:

*Obecenství s Kristem může vnitřně povznést,
dát v zármutku útěchu, tichou důvěru, a srdce,
jež snadno miluje, a vše ušlechtilé a velké -
ne však pro ctižádost či slávu, nýbrž jen pro Krista.⁸*

V přibližně stejné době píše spisek: *Úvahy mladého muže nad volbou povolání*. Zde mladý Marx píše:

»Náboženství nás učí, že ten, jehož příkladu všichni následují, se obětoval pro lidstvo, a kdo by se odvážil vyvracet takové výroky? Jestliže jsme si zvolili stav, v němž můžeme učinit nejvíce pro Něho, pak nás nemůže zlomit žádné břímě, protože taková břemena jsou vždy jen obětmi, které neseme za vinu druhých.«⁹

Karel Marx studoval nejprve na universitě v Bonnu. Potom pokračoval na universitě v Berlíně. Během studií se setkal s mnoha »intelektuály«, kteří stáli daleko od křesťanské víry. Většinou to byli ateisté, anarchisté, antisemité, uctívači Satana, agnostikové nebo směsice toho všeho.

Na universitě v Berlíně studoval filosofii, hlavně Hegelovy socialistické a dialektické ideje, které tehdy vládly. Později se prohlásil za »žáka tohoto velkého myslitele«. Na universitě v Jeně získal hodnost doktora, ale později nebyl schopen získat akademické povolání.

Za studií se s mladým Marxem něco stalo. V dopisech otci záhadnými slovy líčí, že našel nové bohy, cosi, z čeho se dalo pouze pochopit, že víru v Krista opustil.

Mystickým jazykem píše otci: »Opona padla. Má svatyně svatých byla roztržena - a na její místo museli přijít noví bohové.«¹⁰

Heinrich Marx je znepokojen, ale odpovídá jako liberál: »Netvrdím, že mám vysvětlení pro velké mystické věci, i když tohle vypadá velice pochybně.«¹¹

Již 2. března 1837 začal otec Karla podezřívát, že se dostal do spojení s démonickými a okultními silami. Již tehdy napsal: »Jen když tvé srdce zůstane čisté a bije LIDSKÝ A ŽÁDNÝ DÉMON ti je nedokáže odcizit, vzdálit od lepších citů - pouze tehdy mohou být šťasten.«¹²

V roce 1842 zahajuje Karel Marx svou žurnalistickou dráhu. Nejprve je žurnalistou v *Rheinische Zeitung* a rediguje list až do roku 1843, kdy je zakázán. Pak píše pro *Deutsch-Französische Jahrbücher* a jiné časopisy v Paříži, dokud není v roce 1845 vyhoštěn.

Karel Marx se stěhuje do Bruselu a organizuje *Komunistickou ligu* a v roce 1848 píše *Komunistický manifest*. Po nezdařeném pokusu o revoluci je nucen v roce 1849 prchnout a stěhuje se do Londýna, kde žije až do své smrti v roce 1883.

NEGATIVNÍ VÝVOJ

Karel Marx se ve své revoluční kariéře záhy setkal s aktivními vyznavači Satana. Někteří se na nějaký čas stali jeho blízkými spolupracovníky. To vedlo k tomu, že na základě osobního rozhodnutí zavrhuje křesťanství a víru v Ježíše.

V básni *Bledé děvče* píše:

*Tak nebem jsem zhrdla,
to velmi dobře vím.
Má duše, jednou Bohu věrna,
nyní vybrána pro peklo.*¹³

Neukazuje snad tato báseň, že některý z Marxových přátel, vyznavačů Satana, vzal Karla na satanskou mši, kde Karel prodal svou duši peklu, a tak »koupil meč od Knížete temnosti«? Srovnej Marxovu báseň *Hráč*. Nezdá se to nepravděpodobné, když tvrdí, že »na nebi ztroskotal, a nyní je vybrán pro peklo«.

Od této chvíle jako by meditací našel boha temnoty - Zlého mistrovského génia, který prostřednictvím Marxova pera neustále chrlí svůj hněv a nenávisť vůči lidstvu. Takto to říká v básni o »Hegelovi«:

*Slova, jimž vyučuji, jsou všecka
smíchána jak bahno d'ábelské.
Proto si každý může myslet své,
přesně co si zvolí.*¹⁴

Mnozí badatelé nyní chápou, že básně Karla Marxe jsou autobiografické. Robert Payne ve své Marxově biografii detailně líčí zážitky, o nichž vypráví Marxova dcera Eleanor.

Marx míval ve zvyku vyprávět svým dětem pořád dokola »příběh o Jans a Rockle«, až jim vstávaly hrůzou vlasy na hlavě. Nešťastný Rockle byl kouzelník, který měl stále finanční potíže. Měl mnoho hraček, o které nechtěl přijít, ale protože uzavřel smlouvu se Satanem, musel jednu po druhé prodat. Robert Payne píše:

»Sotva lze pochybovat o tom, že tyto nekonečné příběhy nebyly autobiografické. Marx měl d'áblův pohled na svět a d'ábelské zlo mu bylo vlastní. Někdy jako by si uvědomoval, že dělá pro d'ábla.«¹⁵

TŘI SPOLUPRACOVNÍCI - VYZNAVAČI SATANA

O třech blízkých přátelích a spolupracovnících Karla Marxe bezpečně víme, že byli ctiteli Satana. Byli to Heinrich Heine, Pierre Joseph Proudhon a Michail Bakunin. Dalším z Marxových mnoha přátel byl levicový liberální teolog, antisemita a Hegelův žák Bruno Bauer.

Bauerovi se nejprve podařilo přimět Bedřicha Engelse - který hluboce věřil v Krista a později se stal tahounem v dvojspreži a finančním podporovatelem Karla Marxe - aby se zřekl své křesťanské víry. Dříve Engels psal velmi dojemné básně o Ježíši a jeho spáse. Své první setkání s přítelem Marxem popisuje takto:

»Copak to jen tohoto divokého pokušítele, který se stále po něčem napřahuje, žene? Temný muž z Trieru, zvláštní monstrum. Nevykračuje si, neposkakuje, ale celou vahou svého těla dělá milové skoky a srší hněvem, jako by chtěl chytit nebe a mrštit jím o zem. Napřahuje ruce vysoko

do vzduchu, s pěští křečovitě zaťatou, stále rozlícen, jako by ho za pačesy tisíc d'áblů popadlo.«¹⁶

Avšak liberálnímu teologu Bruno Bauerovi se zdařilo křesťanskou víru Bedřicha Engelse postupně zničit a stejným způsobem pravděpodobně ovlivnil i Marxe.

Je pozoruhodné, že jak Marx, tak Engels a mnozí další světoví vůdcové byli zprvu křesťany. To mi stále připomíná slovo Bible: »...slyšeli jste, že přichází Antikrist, tak se nyní již objevilo mnoho antikristů; podle toho poznáváme, že je poslední hodina. VYŠLI Z NÁS, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali.« (1. Janův 2,18-19)

George Jung, jeden z Marxových přátel, v roce 1841 napsal:

»Jestliže Marx, Bauer a Ludvík Feuerbach se spojili, aby založili teologicko-politickou stranu, pak by Bůh udělal nejlépe, kdyby kolem sebe shromáždil své anděly a začal se litovat, neboť tito tři ho určitě vyženou z nebe.«¹⁷

Karel Marx byl velkým obdivovatelem slavného německého básníka Heinricha Heineho - též známého Satanova ctitele. Byl mezi nimi vřelý vztah.

Nechvalně známá slova Heineho: *Náboženství je opium lidstva*, Marx vlastně ukradl a přisvojil si je.

Uvádím jednu z básní, jimiž Heinrich Heine vzdává hold Satanu:

*Vzýval jsem d'ábla - a on přišel.
S úžasem sleduji jeho tvář.
Není ohydny, není chromý.
Je rozkošný šarmantní muž.¹⁸*

Jedním z blízkých spolupracovníků Karla Marxe při organizaci *První internacionály* byl ruský anarchista Michail Bakunin. Také on byl uctívatelem Satana.

O komunistické revoluci, kterou s Marxem uvedli do pohybu, napsal:

»Ten Zlý je satanskou revolucí proti veškeré božské autoritě. On je tou revoltou, která - jak vidíme - v sobě nese plodný zárodek veškerého lidského osvobození. Všichni socialisté se navzájem zdraví slovy: ve jménu Toho, na němž bylo spácháno velké bezpráví. Satana, věčného rebela, prvního volnomyšlenkáře a osvoboditele světa. Vede

člověka k tomu, aby se zastyděl nad svou zvířecí nevědomostí a poslušností. Osvobozuje člověka, vtiskává mu na čelo pečeť svobody a lidství a podněcuje ho k tomu, aby byl neposlušný a jedl ze stromu poznání.«¹⁹

Zde jasně vidíme, že Michail Bakunin, Marxův soudruh, si plně uvědomuje, že za jejich revolucí stojí Satan. Chválí Satana jako velkého osvoboditele, který pobízí člověka, aby jedl ze stromu poznání. Dále říká, že programem revoluce je ničit a hubit:

»V této revoluci jsme nuceni probudit v lidu d'ábla, abychom vybičovali jejich nejnižší pudy. Naším posláním je ničit, nikoli budovat. Pud ničení je pud tvořivý.«²⁰

Toto je plán Zlého mistrovského génia.

Třetím z Marxových přátel, který byl rovněž vyznavačem Satana, byl Pierre Joseph Proudhon. Byl jedním z významných socialistických myslitelů, který podle Bakunina »vzýval Satana«²¹.

Proudhon měl stejný účes, jaký nosili uctívající d'ábla v 19. století. Zvláště ti, kteří patřili k okruhu okultní kněžky Joanne Southcottové, sympatizovali s komunisty. Tvrdili o ní, že má spojení s duchem Šíloka.²²

Pierre Joseph Proudhon, vzývaje Satana, prohlašuje Boha za prototyp nespravedlnosti:

»Dosahujeme poznání Bohu navzdory, budování společnosti jemu navzdory. Každý krok vpřed je vítězstvím nad Božským.

Přijď Satane, plísňený malichernými i králi. Bůh je hloupost a zbabělost, Bůh je pokrytectví a faleš, Bůh je tyranie a nuzota. Bůh je zlo. Kde se lidstvo sklání před oltářem, otroci kněží a králů - bude zatraceno...

Přisahám ti, Bože, s rukou vztaženou k nebi, že NEJSI ničím více než ten, který činí, co si myslím já, žezlo MÉHO svědomí... Bůh je ve skutečnosti antiliberalní, proti civilizaci a proti lidstvu.«²³

Není divu, že ve společenství takovýchto socialistů napsal Marx satanské verše. Avšak Marx sám se k okultismu a účasti na okultních praktikách svých přátel nikdy veřejně nevyjádřil. Nicméně zdá se, že jeho básně, okruh lidí, s nimiž se stýkal, poskytují pozdějším marxovským badatelům ty nejvýmluvnější indicie, že i on sám byl ctitelem Satana.

Dnes kult Satana opět vzkvátá. Po celých Spojených státech jsou nyní satanské církve, které jsou vedeny samozvanými Satanovými velekněžními. Vůdce uctíváčů Satana, samozvaný satanský velekněz Anton La Vey, vydal v roce 1969 satanskou »bibli«.

I v komunistickém Sovětském svazu okultismus a kult Satana vzkvátal a pronikl až do vedoucích stranických kruhů; v době glasnosti se to neustále ukazovalo v sovětské televizi. »Ateistický« komunismus pronásledoval křesťanství, ale dovolil vzkvátat okultismu - a to dokonce v stranických kruzích. To bylo dědictví prvních komunistů.

Dnes existují satanské církve i v mnoha evropských městech. Ve Frankfurtu nad Mohanem v neděli navštěvuje více lidí okultní shromáždění než shromáždění evangelická. Odhaduje se, že ve Francii se každým rokem koná více než 40 000 černých mší. Znamé noviny *The European* přinesly zprávu, že 10 milionů Francouzů v roce 1990 se radilo s astrology, věštcí, jasnovidci a zaplatilo za to přes 5 miliard dolarů, což je třikrát více, než co Francouzi vynaloží na rodinné lékaře.²⁴

Mnozí intelektuálové, kteří se v současné době z tohoto prostředí a ze satanské církve dostali a čtou básně Karla Marxe, ani na chvíli nepochybují. Jeho básně prozrazují jedinečnou znalost satanských mší.

Dnes známe pouze 40 Marxových básní. Mnohé z nich pojednávají o Satanu, vzpouře proti Bohu a tak dále. Francouzský spisovatel Albert Camus v knize *L'Homme revolté* píše, že 30 svazků Marxe a Engelse dosud nebylo publikováno. Zde se mohou nalézat také mnohé Marxovy básně. Tyto jsou dodnes uchovávány v tajnosti v Moskvě.

Richard Wurmbrand v roce 1980 napsal do Marxova institutu v Moskvě a dotazoval se na tyto nepublikované spisy. Od zástupce ředitele M. Mičedlova dostal odpověď, že z celkového počtu jednoho sta svazků bylo zatím zveřejněno pouze třináct. Důvodem prý bylo, že tisk dalších svazků byl přerušen 2. světovou válkou před 35 lety.²⁵

Snad v Rusku nastane nová situace, a my se dozvíme o Marxově fascinaci Satanem více, budou-li se o to badatelé zajímat.

Viděli jsme, že když Marx zavrhl svou křesťanskou víru, psával svému otci v mystických obrazech. Později něco z toho nacházíme i v Marxových kontaktech s vlastní rodinou - jako by do svého tajemství zasvětil své nejbližší a stal se veleknězem rodiny, jak to satanisté dělají.

Marxova žena Jenny mu v dopise ze srpna 1844 píše: »Tvůj poslední pastýřský dopis, veleknězi a biskupe duší, opět dal tvým ubohým ovcím tiiché odpočinutí a pokoj.«²⁶

Také syn Edgar začíná svůj dopis otci z 31. 3. 1854 šokujícími slovy: »Můj milý d'áble!«²⁷

Víme, že jediným evropským náboženstvím v minulosti i dnes, které má velekněze, je kult Satana. Je možné, že Marxova prostosrdečná hospodyně v Londýně, která po nějakou dobu pracovala v Marxově domě, si nesprávně vyložila Marxovy »modlitební chvílky a obřady« v jeho garsonce. Bezprostředně po Marxově smrti vyprávěla jeho žaku Sergiu Martinu Riisovi o Marxovi: »Byl to bohobojný muž. Když vážně onemocněl, modlil se sám ve svém pokojíku před řadou rozžatých svícňů a vázal si kolem čela jakousi pásku.«²⁸

Je nemožné, aby Marx, který nenáviděl každé náboženství vzývající Boha, ať už židovství nebo křesťanství, konal ve svém pokoji křesťanské nebo židovské »seance« a modlil se k Bohu, jak se domnívala naivní domácí. Marxista Franz Mehring napsal v knize *Karel Marx*:

»I když Karlův otec zemřel několik dní po 20. narozeninách svého syna, zdá se, že se skrytými obavami sledoval DÉMONA, KTERÝ BYL V JEHO NEJDRAŽŠÍM SYNU...

Heinrich Marx nevěřil ani si nedělal naději, že by pokladnice buržoazní kultury, kterou dal synu Karlovi do života jako drahocenné dědictví, JEJ POMOHLA OSVOBODIT OD DÉMONA, JEHOŽ SE OBÁVAL.«²⁹

Také Paul Johnson si v knize *Intelektuálové* (s. 54 a 55) všimá Marxovy fascinace Satanem a »jeho smlouvy s d'áblem« a píše, že echo d'ábelské básně *Oulanem* zaznívá i v *Komunistickém manifestu*.

Dcera Eleanor, kterou měl Marx tak rád, se s jeho požehnáním provdala za satanistu Edwarda Evelinga. Uvádíme jednu z Evelingových básní věnovaných Satanu, které jsou tak typické pro uctívání Satana během černých mší:

*K tobě můj verš,
nespoután a smělý ať stoupá,
ó Satane, slavnosti králi.
Pryč s tvým kropením (křtem), ó knězi,
pryč s tvým monotónním prozpěvováním.
Protože nikdy, ó knězi, Satan nebude
za tebou stát.*

*Tvůj dech, ó Satane, verš můj inspiruje,
když ze srdce nepokrytě pohrdám bohy
mezi královskými papeži a nelidskými králi.
Tvé světlo smysly rozechvívá.
Ó duše, jež z cesty scházíš,
Satan milosrdný je. Hleď na Heloisu!*

*Jako větrný vír svá křídla rozestírá.
Vystupuje, ó lide, Satan Veliký!
Rozumem holduj Velkému Obhájci.
Zbožně k tobě bude stoupat kouře van.
Svrhls z trůnu kněze Božího.³⁰*

MARXŮV SOUKROMÝ ŽIVOT

Z historie víme, že život všech známých ctitelů Satana nakonec skončil v neštěstí a mravním marasmu. Nejinak tomu bylo s rodinou Karla Marxe. Marx v zoufalství napsal 20. 5. 1882 Engelsovi: »Jak nesmyslný a prázdný je život, ale ach, jak si člověk přeje žít!«³¹

Arnold Kunzli ve své knize *Karl Marx - A Psychogram* vypráví, že dvě z Marxových dcer a zeť spáchali sebevraždu.

Marx také svých dcer, rodiny a přátel všemožně využíval. Všem tak ztrpčoval život. Marxova oblíbená dcera Eleanor provdaná za satanistu Edwarda Evelinga se předávkovala opiem, když se s manželem dohodli na společné sebevraždě, z níž manžel na poslední chvíli ucukl. Marxova dcera Laura provdaná za socialistu Lafargua se rovněž se svým mužem dohodla na společné sebevraždě. Oba si vzali život, když přišli o své tři děti.

Marx sám konzumoval velká kvanta alkoholu a svými výbuchy hněvu ztrpčoval život sobě, manželce i svým nejbližším. Jeho žena Jenny byla hluboce zdrcena, když Marx měl dítě se služebnou Helen Demuthovou, zvanou též »Lenička«. Lenička, dcera rolníka, pracovala pro Marxovu rodinu beze mzdy od roku 1845 do své smrti v roce 1890. Stala se Karlovou milenkou, když Marxova rodina prožívala svůj nejchmurnější rok kolem 1849 - 1850, kdy přišli o dům, neměli peníze a Karel pil a běsnil. To se stalo, zrovna když zemřel jejich synek Guido a Jenny byla znovu těhotná.

Stejně jako »intelektuál« Rousseau, ani Marx se nepřiznal ke svému nemanželskému synu. Dostal jméno Henry Frederick Demuth. Když byl později dán k adopci, dostal právo navštěvovat svou pravou matku v Marxově domově, ale směl používat jen zadní vchod.

Lenička Demuthová byla jediným příslušníkem pracující třídy, kterého Marx skutečně znal. A kdybychom připočítali syna Henryho Fredericka, byl by druhým. V 36 letech dostal Henry vytoužený výuční list strojníka a byl až do smrti v roce 1929 řádným členem odborového svazu strojníků. Pravděpodobně nikdy se nedozvěděl, že tím velkým revolučním filosofem byl jeho otec.

JAKÝ PÁN, TAKOVÝ KRÁM

Co tedy tento Karel Marx našemu světu dal?

Vyozoroval jsem pět charakteristických znaků, a na ty se zaměřím. Vycháším z přísloví »Jaký pán, takový krám« a »Jablko nepadá daleko od stromu«.

1. Karel Marx nikdy nevkročil do žádné továrny, dolu ani na zemědělskou usedlost a o »průmyslu« nic nevěděl. Obyčejnými dělníky opovrhoval.
2. Karel Marx neustále lhal a falšoval fakta.
3. Karel Marx byl člověk násilné povahy, což se projevovalo verbálně i fyzicky.
4. Karel Marx byl pořád špinavý a téměř se nemyl.
5. Karel Marx nedokázal nakládat s penězi a stále byl v bezedných dlužích.

Také společnosti, které podle Marxových teorií žily a praktikovaly je, těchto pět charakteristických znaků získaly. Podívejme se na ně blíže.

1. Karel Marx, autor »Kapitálu«, nikdy nevkročil do továrny, dolu či zemědělské usedlosti. O »průmyslu« nic nevěděl.

Karel Marx, který se vydával za mluvčího a obháje pracujícího lidu a který všechny ostatní učil svému »perfektnímu« způsobu výroby zboží, průmyslu a zemědělství, znal pouze dva lidi, kteří se dostali do přímého kontaktu s průmyslem a financemi.

I když Marx psal celý život o průmyslu a financích, znal pouze strýce Liona Philipse v Holandsku, který měl znalost těchto věcí, a Bedřicha Engelse. Lion Philips byl úspěšným obchodníkem, který položil základy pozdější mezinárodní společnosti Philips Electric Company. Marx však nikdy neprojevil zájem, aby od strýčka získal vhled do průmyslu a ekonomie nebo aby od něj získal nějakou praktickou radu; pouze se na něj několikrát obrátil, aby si od něj vyžebrel peníze.

Engels, který byl synem úspěšného továrníka s bavlnou, měl přímou zkušenost s výrobou bavlny, ovšem ani on nikdy nenavštívil žádný důl, ač o hornících a těžbě napsal několik kapitol.

Marx s tím, o čem psal, přišel do styku ještě méně. Paul Johnson píše v knize *Intelektuálové*: »Pokud je známo, Marx po celý život nikdy nevkročil do nějakého podniku, továrny, šachty nebo jiného průmyslového závodu.« (str. 60). Johnson také říká: »Marx nevěděl nic o zemědělství.« (str. 62) Nepřekvapí nás, že v komunistických zemích, kde průmysl a finance byly organizovány podle Marxových idejí, vše selhalo. Veškerá výroba stagnovala. Člověk musel čekat deset let na stěrač, jestliže vůbec patřil k těm několika málo šťastlivcům, kteří měli auto.

V těchto marxistických rájích se ani nepodařilo poskytnout lidem chléb, navzdory velkovýrobním formám hospodaření. Velká kvanta obilí a jiných důležitých potravin bylo nutno dovážet z »kapitalistických« zemí.

Nepřátelství Karla Marxe k obyčejným pracujícím a revolucionářům z dělnické třídy nás snad zaráží ještě více než život, kterým žil. Paul Johnson říká:

»Poprvé se s takovými lidmi setkal až v roce 1845 během krátké návštěvy Londýna, kdy navštívil Německý dělnický vzdělávací spolek. Nelíbilo se mu, co viděl. Tito mužové byli především kvalifikovaní dělníci, hodináři, tiskaři, obuvníci a jejich vůdcem byl dřevorubec. Vypracovali se sami, byli disciplinovaní, brali věci vážně, měli dobrou výchovu, byli na hony vzdáleni bohémскому životu, dychtiví změnit společnost, avšak strážliví, pokud jde o praktické kroky k dosažení tohoto cíle. Nesdíleli Marxovy apokalyptické vize dne soudu a především nemluvili jeho akademickým žargonem. Díval se na ně opovržlivě jako na revolucionářský ‚kanónenfutur‘, nic víc.

Marx vždy dával přednost spolčování se s podobně smýšlejícími intelektuály střední třídy. Když s Engelsem založili Komunistickou ligu a utvořili Internacionálu, zajistil si Marx, aby socialisté z dělnické třídy byli z vlivných pozic eliminováni. Připustil pouze, aby seděli ve výbořech jako statutární symboly. Právě proti těmto lidem byly namířeny některé z Marxových nejjedovatějších útoků.«³²

Marxovi pozdější následovníci, komunističtí vůdcové, byli všichni bonzové se zvláštními privilegii, žili v přepychu na dačách a v palácích a měli přístup k nejvybranějšímu luxusnímu zboží ve zvláštních obchodech, o nichž se obyčejnému lidu ani nesnilo. Komunističtí vůdcové měli také zvláštní nemocnice, kdežto nemocným z dělnické třídy se dostávalo nedůstojné léčby v přeplněných ústavech a nuzně vybavených nemocnicích. Kdo viděl televizní reportáže z Ceaușescových paláců v Rumunsku a jeho dětské domovy a ústavy pro psychicky postižené, ten pochopí, co mám na mysli. Obrázky z rekreačních paláců sovětských komunistických vůdců ve srovnání s obyčejnými nedůstojnými nemocnicemi a nekonečnými každodenními frontami na potraviny ukazují na totéž pohrdání obyčejným pracujícím lidem jako u Karla Marxe. Na vlastní oči jsem viděl mnoho takových příkladů od Východního Německa až k Tichému oceánu.

2. Karel Marx neustále lhal a falšoval fakta.

Práce Karla Marxe nikterak nevycházejí z vědeckých studií, ale spočívají v neustálém falšování, překrucování a dezinterpretaci.

Pravda mu byla nepřitelem. V citátech, údajích a datech Marxových spisů najdeme tolik zfalšovaného, že je zcela beznadějně snažit se je spočítat. Mimo jiné zfalšoval zprávu k návrhu rozpočtu Williama E. Gladstonea v anglickém parlamentu v roce 1863. Stejně tak zfalšoval citáty z Adama Smitha. Paul Johnson o této Marxově stránce říká: »Pravda je, že i velmi povrchní zkoumání toho, jak Marx používal důkazů, nás nutí, abychom k tomu, co napsal a vydává za fakta, přistupovali se skepti. Člověk se na něho nikdy nemůže spolehnout.«³²

Marxistické režimy v komunistických zemích používaly této taktiky v celém propagandistickém aparátu k fabrikaci »bílých vran«. Lži a překrucování faktů v tisku, škole, politice i v pracovním životě byly pro komunistické vůdce nedílnou součástí budování společnosti. Podobně jako jejich zakladatel Marx neustále lhali. Nyní musejí sovětské republiky a bývalé komunistické země východní Evropy pracně přepisovat všechny učebnice, zejména učebnice dějepisu svých zemí.

3. Karel Marx byl člověk násilné povahy, což se projevovalo verbálně i fyzicky.

Byl pro terorismus a vraždění ve službách revoluce. To po něm také zdědily komunistické režimy. Miliony lidí byly terorizovány, odstraněny, zabity

v komunistických zemích po celém světě - od Kuby až po Čínu, od Sovětského svazu až po Etiopii.

Když v roce 1849 promluvil k pruské vládě, vyhrožoval: »Jsme nemilodrní a nežádáme od vás milost. Až přijde náš čas, nebudeme svůj terorismus skrývat.«³³

Marx a jeho následovníci tento slib dodrželi. Mao a jeho kádry zamordovali za čínské kulturní revoluce v šedesátých letech miliony lidí. Stalin a jeho soudruzi v letech 1928 až 1953 transportovali 17 - 23 milionů lidí do sibiřských lágrů k vyhladovění a smrti. Od revoluce v roce 1917 do Stalinovy smrti v roce 1953 zlikvidovali komunisté v Sovětském svazu 37 milionů lidí. Jablko nepadá daleko od stromu.

4. Lidé, kteří se setkali s Marxem, vyprávějí, jak byl špinavý a neudržovaný. Skoro nikdy se nemyl.

Karl Heinzen, Marxův soudruh revolucionář, vykreslil portrét »totoho malého zlostného muže«: »Marx byl nesnesitelně špinavý«, »kříženec mezi kočkou a opicí«, s »neupravenými havraními vlasy a špinavě žlutavou barvou pleti«. Říká, že nebylo možné rozpoznat, zda Marxovy šaty i kůže jsou od bláta nebo je to přirozená barva. Líčil, že Marx má malé ohnivé oči plné zla, které chrlí zlé plameny, a pořád říká: »Já vás odrovnám.«³⁴

Paul Johnson popisuje Marxovu ušpiněnost takto:

»Koupal se zřídka a celkem vzato se umýval jen trochu. To spolu s jeho nezdravou životosprávou (hodně kouřil a pil jako duha) je snad vysvětlením pro hrozné nečistoty, které ho sužovaly čtvrt století.

Počet nečistot, jejich velikost a intenzita napadení kolísaly a občas pokrývaly celé tělo, obličej a dokonce penis. V roce 1873 jej nečistoty přivedly až k nervovému zhroucení, které se projevovalo třesou a hroznými výbuchy hněvu.«³²

Robert Payne ve své Marxově biografii popisuje, jak jednou někdo navštívil Marxe doma a popsal poměry, které tam byly:

»Umývání, česání a výměna prádla je něco, co dělá jen málokdy. Často je opilý... Není tu kus čistého nábytku. Vše je roztržkané, rozedrané a na všem je půl centimetru prachu. Všude je hrozný nepořádek: knihy a papíry a po celé místnosti jsou rozházené hračky. Všechno je špinavé a zaprášené a posadit se je riziko. Jedna židle má tři nohy,

druhá se nabízí návštěvám. Avšak děti, které si na tu židli házejí věci, ji ušpinily tak, že riskuješ kalhoty.«³⁴

A opět tu platí přísloví: »Jaký pán, takový krám.«

Kdo cestoval po východní Evropě a jiných komunistických zemích, viděl, jak komunisté nechávají všude vládnout špíně a marastu. Města s miliony obyvatel jsou často uprostřed největší zimy po celé dny bez teplé vody. Lidé se nemohou vykoupat. Vzduch, řeky, jezera jsou plné průmyslových odpadů a chemických látek. Všude, kam těžký průmysl rozprostřel své jedy, vládne pustošení přírody.

5. Dále, komunisté a marxisté po Marxovi zdědili, že nedokážou vládnout penězi pouze vykořisťovat druhé.

Marxova tragikomická neschopnost nakládat s penězi jej jako mladého muže vehnala do rukou lichvářů. Odtud pramení jeho vášnivý hněv proti »kapitalistům«, který měl kořeny v jeho antisemitismu.

Problémy s penězi provázely Marxe po celý život, a když zřízení zastavárny přišli zabavit movitý majetek, nábytek a šaty, které jim poskytl jako záruku, jeho manželka a děti strašně trpěly. Prodali postele, aby si mohli koupit jídlo.

Avšak Marx se nikdy nepokusil získat řádnou práci. Zkusil to s akciemi na burze jako kapitalista. To však jeho situaci jen zhoršilo.

Jeho jediný zájem o otce, matku a strýčky spočíval v tom, že čekal, až umřou. Honil se za jejich dědictvím. Svou ženu Jenny, která byla skotského původu a jmenovala se Jenny von Westphalen, brzy o vše připravil. Vše, co vlastnila, včetně šperků, prstenů a stříbrného nádobí, Marx prodal.

Marxovou jedinou záchranou, pokud jde o peníze, byl zámožný Bedřich Engels. Marx jej neurvale využíval a vykořisťoval. Od poloviny čtyřicátých let do Marxovy smrti v roce 1883 představoval Engels pro Marxovu rodinu hlavní zdroj příjmů. Engels dával věrně polovinu všeho, co vlastnil a vydělal, Marxovi.

V tom, jak plánil a napadal své dobrodince, se Marx podobal Rousseauovi. Avšak Engels ho přes jeho útoky - jak v dopisech, tak tváří v tvář - snášel. Oba se vzájemně potřebovali, a Engelsovi se dostalo té cti sebrat a dokončit většinu Marxových prací, což by se Marxovi samému nikdy nepodařilo.

Bez Engelse by Marx se svou rodinou vyhladověl a většina Marxových idejí v podobě poznámek a článků by nikdy nespátřila světlo světa. Proto

velké plakáty komunistů nejčastěji zobrazují Marxe spolu s Engelsem. Avšak bez Lenina by marxismus zůstal neprověřenou teorií ze sterilního »akademického« prostředí. Byl to Lenin, kdo vytáhl rudé prapory do ulic a teorii teoretika Marxe uvedl do praktické politiky.

Tragikomickou nezpůsobilost Karla Marxe spravovat peníze a ekonomiku komunisté a komunistické vlády zdělili. Například návštěva Castroy Kuby nás vrhne zpět do třicátých let a v Albánii, kde v roce 1991 bylo v celé zemi pouze 12 až 15 dopravních světél, je situace ještě horší.

Potíže s řízením ekonomiky a její úpadek se staly naprosto zjevnými poté, co se po roce 1989 jeden komunistický režim za druhým hroutil jako domky z karet. Tyto režimy padly, když se vše ekonomicky sesypalo. Nyní si to vyžádá mnoho desetiletí, než se v sovětských republikách a ve východní Evropě podaří vybudovat ekonomiku.

PADLÍ BOHOVÉ

Rudé prapory komunistů nepřinesly světu žádný pokrok. Podobně jako Marxova d'ábelská báseň s vizemi světa v ruinách, přinášely rudé vlajky komunismu desítkám milionů smrt a zhoubu a všude zanechávaly zruinovanou ekonomiku. Nikde na světě se komunismus nedostal k moci na základě svobodných voleb, jen násilím, vražděním a diktaturou. Dobrovolně marxismus volili jen od života odtržení »intelektuální« teoretikové na Západě a utiskovatelé na Východě. Dnes však bohové komunistů padli.

Díky Bohu, že Norsko a Skandinávie rudým praporům unikly a že skandinávští idealističtí, pokojní a pracovití sociální demokraté zavčas s Komunistickou internacionálou, na jejímž vzniku se Marx podílel, skoncovali.

Norsko mělo dosti křesťanských dělníků, kteří stavěli na demokratickém socialismu. Ti se před komunismem nesklonili. Kříž na naší vlajce svědčí o tom, že jsme dědicové hodnot vyšších.

Avšak i v naší zemi to byl intelektuál, kdo ve své nenávisti ke křesťanství vyzval národ, aby vlajku s křížem odvrhl a vztyčil vlajku rudou.

Náš významný básník Arnulf Øverland to ve své emotivní básni norskému lidu vyjádřil takto:

*Škrtněte z praporu kříž
ať vlaje čistá rudá jen.
Ať nikdo nesvodí již,
že Spasitel jest narozen.*

Dnes můžeme všichni děkovat Bohu, že na Øverlandovu radu nikdo nedal. Když nám poslední léta plně odhalila, jakými d'ábelskými časy musely národy na Východě projít, protože vztyčily rudý prapor, ustavily ateismus a následovali d'ábelské a klamně teze Marxovy a Leninovy - děkujeme všichni, že tito falešní bohové padli.

Nyní nad zeměmi Východu vane nový svěží vítr. Zástupy z bývalého Československa a Východního Německa na Západě až k pobřeží Tichého oceánu na Východě se nyní obracejí ke křesťanství a k biblickým životním principům - a znovu zazářilo světlo. Sochy a obrazy Marxe a Lenina se ve východní Evropě a v bývalých sovětských republikách staly potravou pro oheň, kladiva, drtiče a jeřáby.

Zrodila se nová doba. Naše nová generace dostala novou šanci. Ateismus a nevěra se už nenosí. Hledá se víra v Boha a duchovní dimenze.

Poté, co marxismus a ateismus přivedly celé části světa do trosek ekonomicky, duchovně, morálně i ekologicky, je stále více těch, kteří začínají chápat, proč Bible praví: »Říká blázen v srdci svém: Není Boha.« (Žalm 14,1)

Rodí se nová intelektuální revoluce. Jednorozměrné vidění skutečnosti je před pádem a trojrozměrné pojetí se zase vrací.